

далъ. То виждало, че може така и да си замръкне на дървото, а стадото му да се разпилъе.

Налъгнало го голъма мъжа и се замислило, какъ може да се избави отъ това тежко положение. Спотаила се вълчицата подъ дървото, като че и тя обмисляла, какво да направи.

Въ това време край овчарчето тихо забръмчала пчеличка.

То се вслушало въ гласа ѝ, а после бързо се замолило: — Мила пчеличке, вълчицата ме чака отдолу и е готова да ме разкъса, а, ако стоя още на това дърво, кой знае, що ще стане съ стадото!

Пчеличката замълчала, като че искала да чуе и разбере по-добре овчарчето. После литнала и се изгубила. Не се минало много, и надъ дървото се спуствналь голъмъ роякъ пчели. Тѣ връхлетѣли върху вълчицата и почнали да я жиятъ безмилостно. Отначало тя се бранѣла съ преднитѣ си крака, търкаляла се по земята, търкала главата си и тѣлото си о дървото, но нищо не помагало. Най-последно не можала да изтрае и съ всичка сила се затекла да се спасява въ водитѣ на нѣкой дълбокъ виръ.

Когато се отдалечила, овчарчето бързо слѣзло отъ дървото, като оставило на него торбата съ вълчетата. Спуствнало се като стрѣла къмъ стадото си и скоро било при него. Подкарало го къмъ селото. Привечеръ настигнало хора, и имъ разказало всичко за случката. Оставили едного при овцитѣ, а другитѣ се върнали заедно съ момчето къмъ гората. Тамъ намѣрили подъ дървото още жива, но цѣла подута, вълчицата. Тѣ я нападнали и убили. После свалили вълчетата и ги отнесли въ селото.

Хр. Спасовски

